

поиграл им. Наскачали всички, затанцували, запели и похвалили циганина:

– Яж и пий колкото ти душа иска, само ни попей още, момко!

Циганинът отново им запял. И колкото повече пеел, толкова по-силно го молели да не спира. Всички много харесали циганина, а стопанинът му дал на изпроводяк две пълни торби с храна, вино му наточил, сложил от всичко, що имало на трапезата, и пушен бут, и банички. Продължил циганинът по пътя си. Излязъл от селото и си помислил: „Май си намерих аз късмета. Отсега нататък ще обикалям по хорските сватби.“

Тъкмо се накарал да поеме към дома, когато насреща му се задал цигански табор. Досрамяло го, че се мъкне с торбите като селска баба, скрил ги набързо в един храсталак и се притаил. Щом таборът приближил, изскочил той с една тояга и изревал:

– Сто-о-ой!!!

Циганите се уплашили, като видели непознатия да търчи с тояга и да реве. Спрели. А той, запъхтян, заразправял:

– Тю, да му се не види, дяволът си няма работа!

– Ама какво се е случило? – попитали циганите.

– Гонят ме!

– Кой, друже? Защо тебе?

– Обрах един магазин, награвих каквото ми падна под ръка, но ме подгониха. Двама претрепах, ала останалите още са по петите ми.

Лъжел циганинът, искал да се пише голям юначага. Рекли му:

– Хайде, друже, тръгвай заедно с нас, щом е такава работата.